

## מסורת הש"ס

(א) וְעַיִן חֹסֶם לַעֲוִל יַעֲזֹב  
שְׂבוּעוֹת כֹּחַ וּרְמִינָהוּ.  
(ב) נִדְרִים יִבְיָדוּ, ג. וְנִמְדָּכָה  
לָהֶם.

רבינו חננאל

[illegible]

(א) נראה דל"ל לא דלמטרין  
(לאשמעין) ומשני דלמטרין  
מיהו דמימא וכו'.

שבועות שתיים פרק שלישי שבועות

מפגירין. מפגירין: מפג'י'ן נשאין מסרבין בו. הנכר שאוכל דקא רב אשי אמר טני. בדרייחא שבעה שחי אוכל דאספקל. נכשל ולא נתכרין לומר שחי: איסר שבעה. מפרש לקמיה: איסור איסר. איסרתו של איסר מה הוא: אם אסר אומר

יו"ר. מאי קאמרת והא אחרת איסר  
 גלשון שבושה הוא ודבר מני אס  
 אחתה אומר: ה"ק מבער שבושה.  
 האומר מנעט בכר זו עלי האומר  
 שבושה שלא אוכלנו ואס אכלו ה"ו  
 שבושה ויורד: איסר מיספס שבושה.  
 שבושה עלי בכר זו הרי הוא כמי  
 שנשבע על הכר וחור ואמר על  
 בכר אחר ה"ו כזה שהספס על  
 השני בראשון: איסור איסר. ומהו  
 איסורו של איסר זה: אס אסר אומר  
 כ"ו. למחלי אומר שהמספס  
 שבושה כמולא שבושה מפיו דמי  
 ואס אכלו חייב קרבן אף זה האומר  
 איסר בכר זה עלי חייב קרבן אס  
 אכלו שהאיסר גלשון התספת שבושה  
 הוא: ואס לאו. והמספס שבושה  
 אינו כנשבע לענין קרבן ומלקות  
 אף האיסר אין בו לא קרבן ולא  
 מלקות: או אסרה אסר שבושה.  
 דבר משמעת שאסרו ומספת דבר  
 שנשבע עליו בכר: או מנעט  
 שספסיה אסר אסרה וגו'. ולא כמי  
 שבושה במה אסרה את נפשה  
 בגלשון מנעט: רבא אמר. לא  
 אסמפסיק ליה למתא לממר דהא אס  
 אחתה אומר דשפיט ליה דמיספס  
 שבושה לאו כמולא שבושה מפיו  
 הוא: והכי גלשון מנעט איסר  
 איסר נמי. גלשון שבושה הוא: איסר  
 זה הטילו הכסוב כ"ו. היינו פירש  
 דאיסור איסר אס אחתה אומר והכי  
 האמר איסור של איסר שאמרני לך  
 שהוא שבושה לא כל השלוות שות  
 שזה הטילו הכסוב בין דר  
 לגשושה אס אמירתו גלשון שבושה  
 כגון איסר שלא אוכל בכר זה קן גלשון  
 שנשבע אומרים שלא אוכל אף  
 האיסר שהאילו גלשון אס שבושה  
 הוא ומייב קרבן ואס לאו אלא האילו  
 בגלשון נדר שאמר איסר בכר זו עלי  
 שהוא גלשון הנודרים קיום זה עלי  
 אס זה נדר ופסור מקרבן: כיום  
 מסתם כ"ו. כאשר אסמתי עלי  
 בשבש ביום שמת בו אכל לעולם: וואו  
 שנודר וכו' מאוס ביום. שקיבל עליו  
 בכר נדר שלא יאכל בשבש ביום שמת בו  
 ואינו לעולם וכן וי שמת בו פלגין וכן  
 וי שמת בו גלגלי. ומסלקת דעתא

השחא דהיינו מתפסין בנדר וקטני איזו איסר האמור בתורה שהוא  
בכל יחל בדרו<sup>ה</sup> האומר הרי עלי כו' אלמא המתפסין בנדר הרי הוא  
בכל יחל בנדר עמו ומדמתפסין בנדר נדר מתפסין בשבועה שבועה:

מציץ  
פסוק מיהו הא פשיטא ליה שדינו כראשון להחמיץ קרבן בשני ורז  
בשלישי והא גרסין נמי וחייב ב"י' לא אחי עשיר: וא"ר' שב  
אסתר על נפשה בלשון שבויה אבל השתא על כרחק איח' לן לפרס  
ואסתר אסר בניה אביה בגעורה וי"ל כיון דלא כתיב אז יו לפרס  
המנא לדקדק בלשונו דבלשון זה אינו חל דשלא אוכל אז דבר שא  
אמר כלום אס לא אמר קיום עיני בשניה כדאמרין בפרק ב'  
שטחא י' להלך דרוקא בני שיה לא אמר כלום משום דשיה עמא  
אחאמי מפרס איסר במתפס כנדר והא איסר דקרא קאמר איז  
בשבויה וניחא ליה בשטחא לאוקמא כרייתא כנדרים שגביות הוא  
בחוברת ואין גימט

כ.

**שמי' אוכל' קר' פשיטא.** לא פריך פשיטא אלא משום דהיינו שלא אוכל קר דקמתי דהא אשלא אוכל לא קשיא ליה פשיטא: **ל'ישנא** איתקף ליה. ולכא למיסרך כיון דלשמעין שאי אוכל אמאי אינטריר למיתני ברשא שלא אוכל קר דזו ואף זו

קמתי וא"ת נשיליה מה היה בדעתי  
יש לומר כגון שאמר שנדעתי כל מה  
שהיה מתעשות לשוני ואני כגון  
ששכח מה היה בדעתי וגו' ונודדים  
(דף טו.) מפרש אמאי רב אשי לא  
אמר כלצוי: **איסור** מיתפס  
בשבועה. פי' בקושרות דאם אמר  
איסור עלי ככר זה הוי ששנע  
על הככר וחזר ואמר על ככר אחר  
הרי זה כזה שהתפס את השני  
כדלשון וקשה ללקמן קמתי בנייתא  
אזילת האומר בתורה כרי עלי לא  
כו' ואילו איסור ככר זה עלי לא  
קמתי ומה שפי' גמי איסור איסור  
כלומר איסור של איסור זה מה דינו  
אם אתה אומר מתפס בשבועה כיו  
שחולל להוכיח מקראי כשום מקום  
שהוא כמזויא שבועה מפיו וחייב  
קרינן אף איסור זה כיו קשה דמשמע  
דחנא לא לאשמעין דיו איסור ואינו  
משמענו כלום שחיי מתחפץ  
מחפסין שבועה עלמנו ועוד דלון  
דרך משנה ונרייתא שיסתפק תנא  
אם חייב לו פטור ועוד מאי ואזילת  
לעומדי דקאמר דקאמר דהכא  
מתחפץ ליה לאצוי ולקמן פשיטא  
ליה דכמזויא שבועה מפיו דמי ועוד  
דככל הספריס גרסי' בקמון כמזויא  
שבועה מפיו וחייב דיו"ו ופי' ה"ל  
למניקט חייב כלל וי"ו ומפ' דינו  
אס דמכנס הכחוש בפרשה הוא  
לשון שבועה שנשבע בלשון מכנס  
דפריש גמי וקושרת אבל איסור  
הכחוש בפרשה אינו שבועה שיאסר  
עלמו בלשון איסור אלא מחפסין  
בשבועה הכחוש מדבר שנשבע על  
הככר וחזר ואמר על ככר אחר  
הרי עלי שלא אוכל ככר זה כזה  
והיינו איסור דקרא ויהי' מפרש לה  
בנייתא לאצוי ואיסור של איסור זה  
אם אתה אומר מתפס בשבועה  
כלומר שהתפסו בככר שנשבע עליו  
הוי כמזויא שבועה מפיו וחייב ואם  
לאו שלא התפסו בזהר אלא אמר  
איסור ככר זה עלי אין זה לשון  
שבועה ופטור ו"ה"פ אם אתה אומר  
אומר מתפס בשבועה פי' שהתפסו  
בלשון שבועה שהסור לשון אכילה  
אמר

והוא לאו שלא הזכיר לשון חכילה אלא אמר הרי עלי זה כזה פטור  
וע"ז יצחק אבינו היקר שש"ס שהתפס ככר שלשני בשני ואם  
היה אומר מחספס בשבעה דהיינו השני מחולף בשבעה מפיו ואם  
היה לגמרי כדראשון אף לענין הלחפס ין חייב גם בשלשני אלא  
פליג עליה ופטור אף בשני אבל חימה דלחמי מחספסא ליה לתנא  
לא ה"א קאמר. דלא וכן חמיני שבעה הוה מפרש שחומה מבטל  
הוא חספה על נפשו כלשון מבטל וא"ת והא נמי חמיני (ומבטל)  
דאגדר דחמיני כדריש דקרא קאי: **שלא** איכ"ל בשר. לא חס  
ין ממנו שאינו חסר על עצמו כלום כמו קונס שאינו יסן דלא  
דריש (דף טו.) וזכר שיאמר קונס אכלת כשר וכו' וימיהו  
אין דממנו: **מדתתפס** בדרך רב' ב"ר חמלם שמואל  
היינו מחספס שבעה י"ש לומר דמחפסין בדרך יליפין ממחפסין  
בסביר אדם נודרין מלאכלו כשר ומלשמות יין ביום שראו ירושלים  
נכר עצמם בשבעה:

ᐱᓴᐱ

עין משפט  
גר מצוה

ג א טושי"ע ייד ק' רלו  
סעף יכ:  
ד ב מ"י פ"ב מהל'  
שנושט הל' ה ופ"ב  
מהל' נדרים הלכס א סמג  
לאין רמז טושי"ע ייד ק'  
רלו סעף יט:  
ה ג מ"י פ"ב מהל'  
שנושט הלכס ו סמג סס  
טושי"ע ייד ק' רלו סעף  
ד:  
ו ד מ"י פ"ב מהל'  
שנושט הל' ז סמג לאין  
רמז טושי"ע ייד ק' רד  
סעף א:  
ז ה ו מ"י פ"ב מהל'  
נדרים הל' [ד] א סמג  
לאין רמז טושי"ע ייד ק'  
רד סעף א:

ה אור השלם

1. או נמש כי תשבע  
לכטט בשפתים להרע  
לא להיטוב לכל אשר  
יבטא האדם בשבעה  
ונעלם ממנו והוא ידע  
ואשם לאחת מאלה  
מקלה ד ה
2. כל נדר וכל שבועת  
אשר לענת נפש אישה  
ויקימו ואישה יקרה  
במדרב ל די
3. ואם בית אישה נדרה  
אשרה אסור לה נפשה  
בשבעה במדרב ל יא
4. ואם יהו תהיה לאיש  
נדריה עליה או במטא  
שפתיה אשר אסרה על  
נפשה במדרב ל ז

מוסף רש"י

איזה איסר האמור  
בתורה. דלתיב (במדבר ל)  
לכל שביעה איסר, דמשמע  
שיא טדר דדבר שגאסר  
בסך (נדרים יב.).